

COMUNICAT

300 anys després, des d'Almansa fins a la independència

Aquest 25 d'abril del 2007 es compleixen **300 anys de la batalla d'Almansa**, en què la desfeta aliada va obrir les portes a l'exèrcit francoespanyol per a la conquesta dels territoris de la Corona catalanoaragonesa. S'ha escrit molt sobre les conseqüències que va tenir aquesta derrota militar, però malauradament en són molt menys conegudes les causes. I és de les causes d'aquella derrota d'allò que els catalans hem de prendre bona nota per a no repetir els errors del passat. Aquest episodi històric és, en definitiva, una mena de **metàfora macabra sobre com als catalans, quan tenim a l'abast les eines per a ser lliures i viure tranquils, ens perd la suprema ingenuïtat d'anar a Madrid a vendre'ls la nostra manera d'entendre el món. És aleshores quan no només fracassem estrepitosament, sinó que l'esforç i el temps malbaratats causen esgotament i desordre, i per tant esdevenim totalment vulnerables a la reraguarda.**

L'any 1706, després que el Principat de Catalunya i els Regnes de València i Aragó s'alcessin contra Felip de Borbó i coronessin l'arxiduc com a rei Carles III, l'exèrcit francoespanyol estava totalment desorganitzat i les posicions catalanes/aliades eren prou sòlides com per a mantenir les fronteres de la Corona ben protegides. Però en lloc d'això, es va decidir envair Madrid, on el suport català i portuguès a l'arxiduc va generar una hostilitat extrema, per considerar-lo "el rei dels catalans". Aquest desgast, unit a la reorganització de les tropes borbòniques, va acabar amb un tall a la reraguarda dels aliats, que finalment va degenerar en una caòtica retirada cap a València, i en la posterior fugida de l'arxiduc Carles a Barcelona. És només aleshores, i a causa de tot això, que té lloc el 25 d'abril del 1707 la fatídica batalla d'Almansa.

L'any 2006, després que el Parlament de Catalunya aprovés un nou Estatut amb el qual recuperàvem la clau de la caixa dels diners, els espanyols estaven prou alterats i descol·locats com per a poder acabar amb la sistemàtica espoliació fiscal perpetrada per Espanya, si els partits catalans es mantenien fermes en allò que havien aprovat. Però en lloc d'això, es va escenificar el patètic intent de "seducció" al Congrés de Madrid. L'Estatut del 30 de setembre va generar una extrema hostilitat a Madrid (dretes, esquerres i militars inclosos) per considerar que un esclau català no té dret a alçar la veu ni a deixar de ser espoliat, i va ser retallat fins a la completa deformació. L'esperpèntica negociació i el pacte Mas-Zapatero va causar un total desordre en la reraguarda catalana amb les conseqüències conegudes per tothom, pendents encara de l'última retallada per part del Tribunal Constitucional espanyol. **El paral·lelisme no pot ser més gran.**

A partir de la batalla d'Almansa, tot el País Valencià va caure vila a vila, i va veure anihilats els seus furs. Peça a peça, i en només 7 anys, tot l'avantatge estratègic aconseguit es va transformar en destrucció i conquesta castellanès, fins a arribar a Barcelona el 1714. Però avui, precisament gràcies a la batalla d'Almansa i a les dures lliçons que ens ofereix, tenim l'opció d'iniciar el camí invers. Els vents de la política internacional bufen de nou al nostre favor, exactament igual com en aquell llunyà 1700. Però aquest cop no errarem l'objectiu. L'objectiu no és ni serà mai més reformar o conquerir Espanya. L'únic objectiu és la construcció d'un Estat català independent als voltants del 2014. Només la nostra audàcia i intel·ligència farà que, també en 7 anys, siguem capaços de transformar la destrucció i conquesta castellanès actuals en llibertat i esplendor. Gràcies a la força de l'exemple farem que, peça a peça, el Principat de Catalunya, la Catalunya del nord, les Illes, el País Valencià i la Franja de Ponent tornin a alçar-se contra França i Espanya, ara amb un referèndum, fins a la victòria final: la nostra independència.

25 d'abril del 2007